

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **M. J.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2008, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2009, č. j. 34 Cad 190/2008 - 17,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá.**

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně výše označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované ze dne 22. 1. 2008, č. X, jímž žalovaná přiznala žalobci starobní důchod ode dne 8. 6. 2006 ve výši 1201 Kč měsíčně.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) dne 18. 9. 2009 kasační stížnost a současně s ní podala žádost, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Svůj návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila tím, že by v případě úspěchu stěžovatelky u Nejvyššího správního soudu mohlo dojít ke skutečnosti, že by původní zrušené rozhodnutí stěžovatelky „obživlo“, čímž by mohla nastat situace, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná rozhodnutí o téže věci. Podle stěžovatelky jde o nežádoucí výsledek, který je existujícími procesními instituty prakticky neřešitelný, a to by vedlo k naplnění pojmu „nenahraditelné újmy“.

V posuzované věci žalobce u stěžovatelky uplatnil žádost o starobní důchod dne 22. 2. 2006. Rozhodnutí stěžovatelky o této žádosti bylo Krajským soudem v Brně dne 30. 10. 2007 zrušeno rozsudkem č. j. 22 Cad 170/2006 - 22. Proti tomuto rozsudku si stěžovatelka nepodala kasační stížnost a ve svém novém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2008 nerespektovala právní názor vyjádřený v uvedeném rozhodnutí Krajského soudu ze dne 30. 10. 2007.

Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nenahraditelnou újmu a zároveň přiznání odkladného účinku se nesmí dotknout nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nesmí být v rozporu s veřejným zájmem.

S přihlédnutím k zásadě proporcionality Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku v této věci posuzoval i s ohledem na právní situaci žalobce a na chování stěžovatelky, která nerespektovala právní názor krajského soudu, ačkoli se proti němu nebránila kasační stížností a kasační stížnost podala až proti v pořadí druhému rozsudku krajského soudu, který setrval na svém původním právním názoru.

Návrh stěžovatelky, která je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaného pod č. 1255/2007 Sb. NSS: *„S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“* V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situace pro udělení odkladného účinku případy jako vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku. Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu např. nelze spatřovat nenahraditelnou újmu způsobenou žalovanému v tom, že mu bude krajským soudem uložena povinnost vyplatit žalobci dávku důchodového pojištění, přeplatek na dani apod. (srov. usnesení ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 - 33, či usnesení ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 - 49, publikované pod č. 982/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud si je vědom, že bylo několika jeho rozhodnutími vyhověno stěžovateli v její žádosti o odkladný účinek právě s přihlédnutím k výše citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 3/2006 - 49 s ohledem na problematičnost skutečnosti, že by vedle sebe mohla být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 3 Ads 29/2008 - 35), avšak v této věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelce není možno vyhovět, protože by tím došlo k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce a k aprobaci výše popsaného postupu stěžovatelky.

Z důvodů výše uvedených proto Nejvyšší správní soud dle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. ledna 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu